

NEVELIGE HERFSTDAG IN HET PARK VAN „SANS SOUCI”

DOOR

JENNY MOLLINGER.

Zacht manend aan voorbijen zomerdag
daalt nu en dan een blad neer voor mijn voeten,
een klein, beschroomd gerucht, waarna het rag
van mijn'ring dichter schijnt, maar toch: een groeten.

En even toef ik, eer ik verder ga....
De fijne toover van 't verleden fluistert
in deze lanen, ritselt in mij na....
't Is of het leven hier zichzelf beluistert.

Het Leven dat, verzadigd en gerijpt,
geduldig zich voltrekkend, roerloos zamelt
voor nieuwen bloei. Dat groeit, aler het grijpt.
Elk gouden blad dat valt, is een gestameld,

in droom gepreveld woord.... Eén raakt mij aan
en doet me een wedergroet, een antwoord geven
dat ergens in den nevel wordt verstaan....
misschien.... en naar een ander hart gedreven.
